

# Jak si **Katrin** a **Lotka** vyměnily **maminky**

Lotka měla někdy takové nápady, že byste tomu ani nevěřili.

Jeden z nich ji popadl právě před velikonočními svátky, a přemluvila svou kamarádku Katrin, že ho provedou spolu. Teprve když bylo po všem, Katrin si uvědomila, že s Lotčiným nápadem málem pokazily celé Velikonoce. Takové to byly bláznivé holky.

Ten rok začínalo jaro brzy. V lese za městečkem se ještě pod smrky a pod borovicemi držel sníh, ale před domem už byly jenom samé louže. Některé byly strašně velké. Popelnice v nich málem plavaly jako v moři.

Slunce krásně svítilo a Lotka byla v obličejí samá piha. Chtěla už chodit v ponožkách, škemrala a žadonila, ale maminka jí to nedovolila. Jenom se Lotce smála a říkala:

„Do léta je moc dlouho. Zima se ještě může vrátit.“

„Kdepak,“ namítala Lotka. „Vždyť už jsme odnesli lyže na půdu.“

„Tak si tam zase pro ně dojdeme, až znovu napadne sníh,“ řekla maminka.

Děti už odklidily i brusle. A odnesly na půdu taky sáňky, ale jedny před domem přece jen zůstaly. Byly polámané a měly zrezivělé sánice, tak je tam někdo nechal ležet.

„To jsou ale hloupé sáňky,“ řekla Lotka a kopl do nich, až spadly.

Katrin je odnesla do kočárkárny a opatrně je postavila ke zdi. Neřekla ani slovo, ale bylo jí sáňkům líto, protože vypadaly smutně a opuštěně.

Katrin, Lotka a ostatní děti z domu vyhledaly ve svých bednách na hračky míče, kuličky a švihadla. Ty nejmenší děti jezdily na tříkolkách kolem klepadla na koberce. Lotka se cvičila v jízdě na mamincině kole. Za rok možná dostane



vlastní kolo. Když byla Lotka v nejlepším, vystrčila její maminka, které Katrin říkala teta Gréta, z kuchyňského okna v prvním patře hlavu a zavolala:

„Lotko, už je toho ježdění dost!“

„To je hloupé, že moje maminka nechodí do kanceláře tak jako tvoje,“ řekla rozmrzelá Lotka kamarádce.

Lotce se toho dne zdálo hloupé skoro všechno. A to jen proto, že ještě nesměla nosit ponožky.

„Ty a Olle si můžete dělat, co chcete,“ dodala Lotka a ukázala rukou směrem k popelnicím. „Jen se podívej, co dělá Olle.“

Olle byl Katrinin bratr a chodil do druhé třídy, zatímco Katrin a Lotka chodily do první. Olle by tedy měl být rozumnější. Ale nebyl.

Právě tak jako ostatní děti i Olle vytahal všechny hračky, které měl od podzimu uklizené. Našel mezi nimi loď ze stromové kůry. Sám si ji vyřezal, když byli loni v létě s Katrin u babičky a u dědečka na venkově. Dědeček půjčil Ollovi velký nůž a Katrin mu ze starého prostěradla pro panenky ušila plachtu. Ollovi se tehdy loď opravdu povedla.

Děti jezdily na prostranství před domem na kolech, skákaly se švihadly a hrály nebe, peklo, ráj. Několik jich cvrnkalo kuličky. Katrin házela červeným míčem. Zkoušela si, jak

ovládá velkou míčovou školu. Velká míčová škola, to bylo umění házet míčem hodně dlouho do zdi nebo do výšky a pokaždé ho chytit. Olle seděl u popelnice a pozoroval svou loď, jak plachtí v ohromné louži. Hrál si, že je to zaoceánské plavidlo, na kterém jeho tatínek, jenž byl lodním důstojníkem, pluje do Afriky.

Ollova plachetnička krásně plavala louží mezi popelnicemi. Stačilo, aby Olle udělal trochu vlnobití. Ponořil nohy do vody, zašlapal a okamžitě se zvedly vlny, které poháněly loď

